

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
71 0 P 050070 16 Rev
Banja Luka, 21.9.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, Darka Osmića i Senada Tice, kao članova vijeća, u pravnoj stvari u pravnoj stvari tužiteljice S.K.N. iz Z., Ul. ..., S., RH, koju zastupa punomoćnik M.K., advokat iz B., protiv tuženih Z.M. iz B., Ul. ..., koga zastupa punomoćnik J.P., advokat iz B., A.K. iz Z., Ul., S., RH i tuženog Grad B., zastupan po zastupniku po zakonu Pravobranilaštvu Republike Srpske, Sjedište zamjenika Banjaluka, radi utvrđenja, v.s. 31.000,00 KM, i u pravnoj stvari tuženog protivtužioca Z.M. iz Ba., Ul. ..., koga zastupa punomoćnik J.P., advokat iz B., protiv tužiteljice protivtužene S.K.N. iz Z., Ul., S., RH, koju zastupa punomoćnik M.K., advokat iz B., i A.K. iz Z., Ul., S., RH, radi utvrđenja ništavosti ugovora o doživotnom izdržavanju, odlučujući o revizijama prvotuženog Z.M. i tužiteljice izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Banjaluci 71 0 P 050070 15 Gž 2 od 03.02.2016. godine, na sjednici održanoj 21.9.2016. godine donio je

PRESUDU

Revizija prvotuženog Z.M. se usvaja, presuda Okružnog suda u Banjaluci 71 0 P 050070 15 Gž 2 od 03.02.2016. godine se preinačava tako da se žalba tužiteljice izjavljena protiv prvostepene presude Osnovnog suda u Banjaluci 71 0 P 050070 10 P 2 od 30.3.2015. godine odbija i ta presuda potvrđuje.

Revizija tužiteljice se odbija.

Obavezuje se tužiteljica S.K.N. da prvotuženom Z.M. naknadi troškove sastava revizije u iznosu od 1.125,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, dok se zahtjev tužitelja za naknadu troškova revizijskog postupka preko dosuđenog iznosa odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci 71 0 P 050070 10 P 2 od 30.3.2015. godine odbijen je u cjelosti kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice-protivtužene kojim je tražila da se utvrdi postojanje ugovora o doživotnom izdržavanju koji su zaključili pravni prednik tužiteljice Z.K. (kći A.), kao davalac izdržavanja i Lj.M. (kćeri P.) kao primalac izdržavanja, a koji ugovor je ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem I-OV-259/87 od 21.08.1987. godine i kojim se primalac izdržavanja obavezala da će poslije njene smrti na davaoca izdržavanja da prenese

svojinu na svim nekretninama upisanim u zk. ul. br. 327, zk. ul. br. 509, zk. ul. br. 188 i zk. ul. br. 113 sve k.o. B., te kuću, dvorišni objekat i šupu (po sadašnjem zemljišnoknjižnom stanju ove nekretnine se vode u zk. ul. br. 568 K.o. B., a odnose se na kč. br. 1129/0 zv. K.– stambena zgrada, pomoćna zgrada, pomoćna zgrada i dvorište, sve ukupne površine 507m², te u listu nepokretnosti broj 631/3 k.o. B., a odnose se na kč. br. 1129, dvorište, stambena zgrada, pomoćna zgrada, pomoćna zgrada, sve ukupne površine 507 m², kao i u zk. ul. br. 1191 k.o. B., a odnose se na kč. br. 1158/2 njiva površine 125 m² i kč. br. 1158/4 njiva površine 323 m² i u listu nepokretnosti broj 1350 k.o. B., a odnose se na kč. br. 1158/2 njiva površine 125 m² i kč. br. 1158/4 njiva površine 323 m², te gotov novac u vrijednosti 500.000,00 dinara, a davalac izdržavanja da se obaveže da će doživotno izdržavati primaoca izdržavanja, te je slijedom toga utvrđeno da navedene nekretnine ne ulaze u zaostavštinu iza umrle Lj.M. (kćeri P.).

Da se utvrdi da je tužiteljica S.K.N. (kći Z. i A.) stekla pravo vlasništva i trajnog prava korišćenja na nekretninama bliže označenim u stavu 1 ove presude sa 1/1 dijela upisanim u zk. ul. br. 568, te privremeno pravo korišćenja na nekretninama bliže označenim u stavu 1 ove presude sa 1/1 dijela upisanim u zk. ul. br. 1191 k.o. B. (što sve odgovara nekretninama upisanim u list nepokretnosti broj 631 i broj 1350 k.o. B.), što su tuženi dužni priznati, trpjeti i dozvoliti da se na osnovu ove presude kao vlasnik i nosilac trajnog i privremenog prava korišćenja navedenih nekretnina upiše tužiteljica S.K.N. (kći Z. i A.) sa 1/1 dijela u svim javnim registrima evidencije nekretnina.

Da se obaveže prvotuženi Z.M. da tužiteljici preda u posjed nekretnine (sa bližim zemljišnoknjižnim oznakama kao u stavu 1 ove presude), a koje se nalaze u B. Ul. ..., slobodne od lica i stvari, te da joj nadoknadi prouzrokovane troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom na ukupan iznos troškova od donošenja presude do konačne isplate, sve navedeno u presudi, u roku od 30 dana od dana donošenja ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja”.

Obavezana je tužiteljica-protivtužena S.K.N. da tuženom-protivtužiocu Z.M. nadoknadi troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 15.090,00 KM, sve u roku od 30 dana, sa zakonskom zateznom kamatom od 30.03.2015. godine kao dana presuđenja do isplate, dok se preko dosuđenog iznosa zahtjev tuženog-protivtužioca za naknadu troškova parničnog postupka odbija kao neosnovan.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci 71 0 P 050070 15 Gž 2 od 03.02.2016. godine žalba tužiteljice je djelimično uvažena i prvostepena presuda preinačena tako da je udovoljeno tužbenom zahtjevu za utvrđenje postojanja predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju; zahtjevu za utvrđenje prava vlasništva i trajnog prava korištenja tužiteljice na nepokretnostima kojima je raspolagano predmetnim ugovorom o doživotnom izdržavanju; zahtjevu za knjiženje prava vlasništva tužiteljice u svim javnim registrima nepokretnosti, dok je odbijen tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu kojim je tražila da se prvotuženi Z.M. obaveže da joj preda nepokretnosti kojima je raspolagano predmetnim ugovorom.

Odbijen je protivtužbeni zahtjev tuženog Z.M. da se utvrdi da je ugovor o doživotnom izdržavanju koji su zaključile Lj.M. kao primalac izdržavanja i Z.K. kao davalac izdržavanja i koji je ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem I-Ov-259/87 dana 21.8.1987. godine ništav.

Određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove parničnog postupka.

Blagovremenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužiteljica u dijelu kojim je odbijen njen zahtjev za predaju u posjed spornih nekretnina i u dijelu kojim je odlučeno o troškovima postupka zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povreda odredaba parničnog postupka pred drugostepenim sudom, s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači tako da se udovolji svim zahtjevima tužiteljice.

U odgovoru na reviziju tuženi Z.M. (u daljem tekstu: prvotuženi) osporava sve navode revizije tužiteljice i predlaže da se revizija odbije.

Drugostepenu presudu revizijom pobija i prvotuženi zbog pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredaba parničnog postupka s prijedlogom da se revizija usvoji i pobijana presuda preinači, tako da se odbije žalba tužiteljice izjavljena na prvostepenu presudu i ta presuda potvrdi, ili da se revizija usvoji, pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju prvotuženog, tužiteljica osporava sve navode revizije i predlaže da se revizija odbije.

Revizija prvotuženog je osnovana, dok revizija tužiteljice nije osnovana.

Predmet odlučivanja u ovom parničnom postupku je zahtjev tužiteljice za utvrđenjem postojanja ugovora o doživotnom izdržavanju koji su zaključili pravni prednik tužiteljice Z.K. kao davalac izdržavanja i njena majka Lj.M. kao primalac izdržavanja, koji ugovor je ovjeren kod Osnovnog suda u Banjaluci pod brojem I-Ov-259/87 dana 21.8.1987. godine, kojim se primalac izdržavanja obavezala da poslije njene smrti na davaoca izdržavanja prenesu nekretnine poblize opisane u zahtjevu; zahtjev za utvrđenje prava svojine tužiteljice na nekretninama kojima je raspolagano predmetnim ugovorom o doživotnom izdržavanju; zahtjev za knjiženje prava vlasništva tužiteljice na predmetnim nekretninama u svim javnim evidencijama i zahtjev za predaju u posjed predmetnih nekretnina.

Predmet odlučivanja u ovoj parnici je i protivtužbeni zahtjev prvotuženog za utvrđenje da je predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između Lj.M. i Z.K. ništav zbog toga što se radi o simulovanom pravnom poslu.

Raspravljajući o ovako postavljenim tužbenom i protivtužbenom zahtjevu, prvostepeni sud je utvrdio: da su Z.K. (majka tužiteljice) i prvotuženi Z.M. kao jedini zakonski nasljednici Lj.M. naslijedili njenu cjelokupnu nepokretnu imovinu koja se sastoji od nekretnina upisanih u kknj. broj 631 k.o. B. i nekretnina u kknj. broj 1350 k.o. B.; da su po tom osnovu upisani u javnim evidencijama kao nosioci prava svojine i prava privremenog korištenja; da je Z.K. kći Lj.M., a Z.M. sin F.M. – sina Lj.M.; da je Z.K. u vrijeme u koje se tvrdi da je zaključila predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju sa Lj.M. živjela u S.; da je njena imovina u S. izgorjela u ratnim dejstvima; da je Lj.M. umrla 1993. godine, a F.M. nekoliko mjeseci kasnije; da je Lj.M. bila korisnik penzije te da se bavila poljoprivredom i uzgojem sitne stoke; da nekretnine kojima je navodno raspolagano predmetnim ugovorom o doživotnom izdržavanju postoje i danas; da je nakon podnošenja tužbe umrla i Z.K., a na njeno mjesto u parnici je stupila tužiteljica S.K.N.; da je S.K.N. naslijedila cjelokupnu imovinu Z.K., dok se A.K. – suprug Z.K. (takođe tuženi u ovoj parnici) odrekao nasljedstva iza supruge; da postoji terenska knjiga ovjera Osnovnog suda u Banjaluci u kojoj je pod brojem 259.

za 1987. godinu uneseno da su Lj.M. i Z.K. 21.8.1987. godine zaključile ugovor o doživotnom izdržavanju i da je prvotuzeni otuđio svoj suvlasnički dio na nekretninama naslijeđenim iza Lj.M. izvjesnom B.P., koji ih drži u posjedu.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud nalazi da obzirom na strogu formu ugovora o doživotnom izdržavanju propisanu odredbom člana 120. Zakona o nasljeđivanju („Sl. list SRBiH broj 7/80 i 15/80 – u daljem tekstu: ZON) koji je bio na snazi u vrijeme navodnog zaključenja predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju, tužiteljica nije dokazala da je takav ugovor zaključen između njene prednice Z.K. i Lj.M., pa je temeljem odredbi člana 7. i člana 123. Zakona o parničnom postupku (“Službeni glasnik RS” br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 -u daljem tekstu: ZPP) tužbeni zahtjev za utvrđenje postojanja ugovora odbio, a shodno tome kako taj zahtjev predstavlja glavni zahtjev od kog zavisi odluka o ostalim zahtjevima – za utvrđenje prava vlasništva, za upis u javne evidencije i predaju u posjed, odbio i te zahtjeve.

O protivtužbenom zahtjevu prvostepeni sud nije ni odlučivao smatrajući da zahtjev za utvrđenje ništavosti predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju predstavlja eventualni zahtjev o kom bi bilo svrhe odlučivati samo da je udovoljeno zahtjevu za utvrđenje postojanja tog ugovora.

Odlučujući o žalbi tužiteljice izjavljenoj protiv prvostepene presude, drugostepeni sud je nakon održane rasprave i ponovnog saslušanja stranaka – tužiteljice i tuženih A.K. i Z.M., te ponovnom ocjenom posredno izvedenih dokaza utvrdio drugačije činjenično stanje i temeljem odredbe člana 229. tačka 2. i tačka 3. preinačio prvostepenu presudu u dijelu kojim je odlučeno o tužbenim zahtjevima za utvrđenje postojanja ugovora o doživotnom izdržavanju, utvrđenju prava svojine tužiteljice na nekretninama raspolaganim tim ugovorom i zahtjevu za knjiženje tih nekretnina u javnim evidencijama, dok je zahtjev za predaju u posjed tih nekretnina odbio temeljem odredbe 37. Zakona o Zakona o osnovama svojinsko-pravnih odnosa (“Službeni glasnik SFRJ “ br. 6/80 i 36/90-u daljem tekstu: ZOSPO), nalazeći da se nekretnine ne nalaze u posjedu Z.M..

Drugostepeni sud je odlučio i o protivtužbenom zahtjevu prvotuzenog za utvrđenje ništavosti predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju tako što je taj zahtjev odbio nalazeći da ne postoje razlozi ništavosti ugovora.

Preinačena je i odluka o troškovima postupka, tako da je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove.

Odluka drugostepenog suda nije na zakonu zasnovana.

Pravilno se revizijom prvotuzenog ukazuje da postojanje ugovora o doživotnom izdržavanju kao strogo formalnog pravnog posla nije moguće utvrđivati temeljem iskaza svjedoka kao ni materijalnih dokaza u vidu upisa u terensku knjigu ovjere Osnovnog suda u Banjaluci.

Odredbom člana 120. ZON, koji je bio na snazi u vrijeme navodnog zaključenja predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju, propisano je da je ugovor o doživotnom izdržavanju ugovor kojim se jedan od ugovarača obavezuje da izdržava

doživotno drugog ugovarača ili neko treće lice, a u kome drugi ugovarač izjavljuje da mu ostavlja svu svoju imovinu ili jedan njen dio u nasljeđe, nije ugovor o nasljeđivanju. To je ugovor o otuđivanju uz naknadu cijele ili dijela imovine koja pripada primaocu izdržavanja u vrijeme zaključenja ugovora, čija je predaja davaocu izdržavanja odložena do smrti primaoca izdržavanja.

Ugovor o doživotnom izdržavanju mora biti sastavljen u pismenom obliku i ovjeren od sudije.

Prilikom ovjere, sudija će pročitati ugovor i upozoriti ugovarače na posljedice ugovora.

Naprijed citirana norma ZON znači da je ugovor o doživotnom izdržavanju strogo formalan pravni posao i zaključuje se u pismenoj formi i to u dvije faze – izrade pismene isprave o ugovoru i ovjere ugovora u postupku pred sudom. Ugovor postaje punovažan tek kada *sudija* potvrdi (ovjeri) sadržinu ugovora i potpise, ali nakon što sadržinu ugovora pročita strankama i upozori stranke na pravne posljedice ugovora.

Dakle, ovjera ugovora od strane sudije definitivno ima konstitutivni karakter, što znači da prava i obaveze za ugovorne stranke nastaju trenutkom ovjere i u tom trenutku isprava o ugovoru stiče svojstvo javne isprave.

U konkretnoj situaciji, među strankama je sporno da li je predmetni ugovor o doživotnom izdržavanju između Lj.M. i Z.K. uopšte zaključen u pismenoj formi i ako jeste, da li je ovjeren u zakonom propisanoj formi.

Ovo znači da u situaciji kada ni jedna strana ne posjeduje primjerak ovjerene isprave o ugovoru, niti takva isprava postoji u arhivu suda, za uspjeh u ovoj parnici tužiteljica je morala dokazati da je ugovor zaključen i propisno ovjeren, kao i sadržaj tog ugovora.

Po ocjeni ovog suda, niti jedan od izvedenih dokaza nemaju potreban kvalitet kako bi se moglo zaključiti da sporni ugovor o doživotnom izdržavanju postoji, niti da je ovjeren na zakonu propisan način.

Iz iskaza saslušanih stranaka koje nisu bile neposredni učesnici u zaključenju ugovora i o ugovoru imaju samo posredna saznanja, nije moguće utvrditi bilo kakvu činjenicu iz koje bi se zaključilo da ugovor postoji.

Ista situacija je i sa iskazima ostalih svjedoka – komšija i podstanara pokojne Lj.M., čija saznanja o postojanju ugovora su samo posredna, te se nisu mogli izjasniti o detaljima zaključenja i ovjere ugovora.

Iz pročitanoog iskaza advokata M.H. koji je dao na ročištu za glavnu raspravu održanu 02.12.2008. godine, proizlazi samo da je taj advokat sastavio ispravu o ugovoru i zamolio sudiju Veru Suzić da ovjeri taj ugovor, ali ne i da je ugovor ovjeren na propisan način. Nadalje, izjava sudije Vere Suzić data u pismenoj formi i ovjerena kod javnog bilježnika u Z. 1999. godine, ne može se smatrati relevantnim dokazom kako se na to pravilno ukazuje revizijom, kojim bi se utvrdila činjenica ovjere predmetnog ugovora. Navedena izjava nije data neposredno pred postupajućim sudom

na glavnoj raspravi, u smislu odredbe člana 128. stav 1. ZPP, niti pred zamoljenim sudom u smislu odredbe stava 2. istog člana, tako da se ta izjava ne može smatrati iskazom svjedoka. Međutim, čak i pod uslovom da je Vera Suzić saslušana na način propisan odredbama ZPP, postavilo bi se pitanje vjerodostojnosti tog iskaza obzirom na protok vremena između navodne ovjere ugovora (1987.godine) i davanja izjave (1999. godine) i mogućnosti iznošenja detalja o ugovoru kako je to ona učinila.

Takođe, nepotrebno su se u postupku provodili dokazi čitanjem izjava sudskih službenika M.D. (iskaz sa rasprave od 02.12.2008. godine) i D.M. (iskaz sa rasprave od 28.01.2003. godine) na okolnost načina postupanja suda u postupku ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju. Ovo zbog toga, što su nadležni sudovi prilikom ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju bili dužni postupati po propisima kojima je regulisan vanparnični postupak i propisima koji su regulisali unutrašnje poslovanje sudova.

Naime, u vrijeme navodne ovjere spornog ugovora o doživotnom izdržavanju, kao i danas, ovjera tih ugovora vršena je u vanparničnom postupku. 1987. godine u Bosni i Hercegovini nije bio donesen Zakon o vanparničnom postupku, nego je u primjeni bio kao pravna pravila Zakon o sudskom vanparničnom postupku iz 1934. godine, a na osnovu Zakona o nevažnosti pravnih propisa donijetih prije 06. aprila 1941. godine („Sl. list FNRJ“, 84/46).

Prema paragrafu 1. tih pravila sudovi, između ostalog, imaju postupati po prijedlogu stranaka koji se (paragraf 6.) predaju pismeno ili usmeno na zapisnik kod suda. Nadalje, paragrafom 21. stav 1. istih pravila propisano je da ukoliko nema posebnih uređenja u ovom postupku... primjenjuju se propisi građanskog parničnog postupka.

Ovo znači da citirana pravna pravila upućuju na primjenu propisa kojima je u vrijeme zaključenja ugovora bio regulisan parnični postupak, a to je Zakon o parničnom postupku („Sl. list SFRJ 4/77... do „Sl. glasnik RS“, 32/94). Odredbom člana 107. tog zakona propisano je da podnesci koje treba dostaviti protivnoj strani predaju se sudu u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku.

Tako treba postupiti i kad se uz podnesak podnose prilozi.

Naprijed citirani propisi o postupku znače da je za ovjeru ugovora o doživotnom izdržavanju bilo potrebno pokrenuti vanparnični postupak ovjere isprave i to odgovarajućim prijedlogom uz dostavu odgovarajućeg broja priloga (ugovora), nakon čega je sud postupao po propisima o unutrašnjem poslovanju sudova, odnosno prijedlog se unosio i registrovao u odgovarajućem upisniku, te se formirao spis koji je dostavljan postupajućem sudiji na nadležni postupak.

Iz navedenog proizlazi da je drugostepeni sud pogrešno ocijenio zapisnike o iskazima svjedoka M.D. i D.M. u pogledu postupanja sa predmetima ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju, kada je na osnovu tih iskaza zaključio da je bez značaja što u arhivu suda ne postoji primjerak ovjerenog ugovora ili barem spis o ovjeri, a kojim bi se dokazima jedino moglo utvrđivati postojanje i ovjera ugovora o doživotnom izdržavanju, kako je to pravilno zaključio i prvostepeni sud.

Pravilno se revizijom prvotuženog ukazuje i da u pobijanoj odluci nije dovoljno obrazložen značaj i dokazna snaga upisa ovjere predmetnog ugovora u „terensku“ knjigu ovjera. Naime, obrazloženje pobijane presude drugostepeni sud daje samo sadržaj rubrike terenske knjige ovjera pod rednim brojem 259. (pogrešno napisano 252.), ali ne i značaj tog upisa. Naime, propisima relevantnim za ovjeru ugovora o doživotnom izdržavanju (ZON i pravna pravila vanparničnog postupka) nije propisan upis u bilo kakvu knjigu ovjera, niti uopšte postojanje tog obrasca. Imajući u vidu da je navedeni upis u rubriku broj 259. terenske knjige ovjera, kako je nazivaju svjedoci M.D. i D.M., izvršen u običnu svesku bez ikakvih obilježja postupajućeg suda, ovaj sud nalazi da navedeni materijalni dokaz ne može predstavljati dokaz kojim bi se utvrdila činjenica propisne ovjere ugovora o doživotnom izdržavanju u smislu odredbe člana 120. ZON. Osim toga, pod uslovom da upis ovjere u navedenu knjigu predstavlja relevantan dokaz postojanja i ovjere ugovora, postavlja se pitanje utvrđivanja sadržaja tog ugovora koji u ovom postupku nije dokazivala ni jedna strana, nego je drugostepeni sud proizvoljno uzeo da je Lj.M. predmetnim ugovorom raspolagala cjelokupnom svojom imovinom.

Prema navedenom, ovaj sud nalazi da je drugostepeni sud pogrešno postupio kada je drugačije ocijenio dokaze izvedene pred prvostepenim sudom i kada je udovoljio tužbenom zahtjevu tužiteljice za utvrđenje postojanja ugovora o doživotnom izdržavanju zaključenom između Lj.M. i Z.K. 1987. godine. Pravilno je našao prvostepeni sud kada je zahtjev za utvrđenje postojanja predmetnog ugovora o doživotnom izdržavanju smatrao glavnim zahtjevom od koga zavisi i odluka o ostalim zahtjevima, te je i ove zahtjeve trebalo odbiti.

Takođe, pravilan je zaključak prvostepenog suda da pri ovakvoj situaciji, odnosno odbijanju zahtjeva za utvrđenje postojanja predmetnog ugovora, nije bilo svrhe odlučivati o zahtjevu iz protivtužbe za utvrđenje ništavosti tog ugovora.

Prema svemu navedenom, drugostepeni sud je donoseći pobijanu odluku povrijedio odredbu člana 7. stav 1., člana 8 i člana 123. ZPP pogrešno primijenio odredbu člana 120. ZON, pa je o reviziji prvotuženog odlučeno kao u izreci temeljem odredbi člana 249. stav 1. i člana 250. stav 1. ZPP.

Pri ovakvoj odluci ukazuje se suvišnim obrazlaganje odgovora na sve navode revizije tužiteljice, kojima je osporavana drugostepena presuda zbog odbijanja zahtjeva za predaju u posjed nekretnina kojima je raspolagala predmetnim ugovorom o doživotnom izdržavanju.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama člana 387., člana 396. i člana 397. ZPP i važećoj Advokatskoj tarifi. Dosuđeni troškovi postupka po reviziji odnose se na sastav revizije po Tarifnom broju 2 prema opredjeljenoj vrijednosti spora od 31.000,00 KM i 25% paušala po Tarifnom broju 12 AT. Prvotuženi je odbijen sa zahtjevom za naknadu troška sastava odgovora na reviziju temeljem odredbe člana 387. stav 1. ZPP, budući da po ocjeni ovog suda taj odgovor nije bio neophodan za uspjeh prvotuženog u ovom revizijskom postupku.

Predsjednik vijeća
Biljana Tomić

Za tačnost otppravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić